

NECHALI SE PŘEMLUVIT OD CÍSAŘE

Velmi Amatérské Divadlo V.A.D. z Kladna bývá vždy na Wintrově Rakovníku zárukou kvality a podle návštěvnosti jejich odpoledního představení Tajemný VAD v Karpatech lze usoudit, že se jednalo i o divácky neočekávanější soutěžní představení přehlídky. Z reakcí publika během samotné produkce (tleskalo se pomalu po každé scéně – nešlo náhodou o placenou klaku, nebo se opravdu nechali diváci strhnout přívalem nevšední „vaďácké poetiky“?) vyplynulo, že snad nikdo, kdo navštívil nebývale přeplněný sál Tylova divadla, nebyl zklamán. Otázka, na kterou jsme se nakonec zásluhou únavy nezeptali ani Kazimíra Lupince, ani Jasanky Kajmanové – jak to, že po sérii autorských představení (Zubař, Inferkontinental) následuje série adaptací (Rozmarné léto, Tajemný VAD) a jak to půjde dál – nás tak tlačila, že když jsme ani jednoho z tázaných později nesehnali, začali jsme se kát a bičovat... Což byl sice také zajímavý zážitek, ale takové potěšení, jako odpověď na tuto otázku nám nedal. Bohužel, bylo již pozdě. Tak snad příště.

Jak se vám u nás hrálo?

Jasanka Kajmanová: Mě teda trochu bolí noha. Přesněji řečeno koleno. Ale jinak si myslím, kromě toho kolena, že diváci byli výborní. Byli to takoví ti divadelní diváci.

Kazimír Lupinec: Mě nebolí nic, ale připojuji se, tady se hraje vždycky krásně.

A já se připojuji. I když mě tady vždycky bolí koleno, tak se tady vždycky hraje moc krásně.

Trvalo vám dlouho, abyste přemluvili pana Císaře k pomoci v inscenaci?

Jasanka Kajmanová: Ne, on přemlouval nás. Pořád říkal jak by s námi chtěl hrát. On prostě CHTĚL roli. Měl pro sebe už dávno předtím i vymyšlený pseudonym – Benedikt Císařský.

Už ani nevím, na co se zeptat...

Jasanka Kajmanová: A jak se vám představení vlastně líbilo?

Nám se představení moc líbilo. Ale ptát by jsme se měli my...

Jak dlouho jste zkoušeli?

Kazimír Lupinec: Moc dlouho ne. Dohromady asi tak rok.

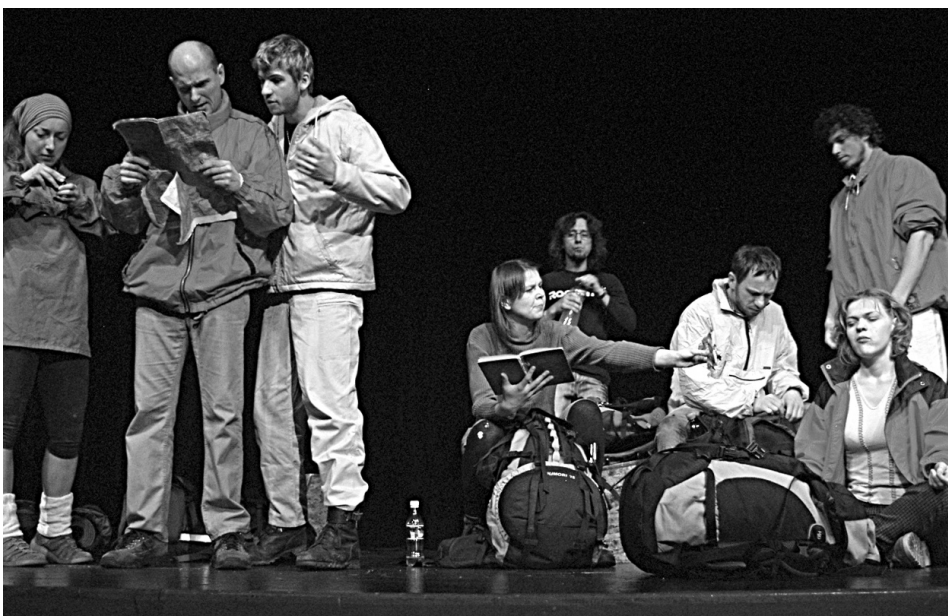
Jasanka Kajmanová: Rok a kousek.

Jak dlouho vám reálně trvalo vyšlapat ten kopec?

Kazimír Lupinec: My jsme šli až po premiéře a byli jsme pouze čtyři.

A došli jste až na konec?

Kazimír Lupinec: Ano. Tedy nakonec jsme si vymysleli, že ano. Našli jsme si místo, kde by hrad asi tak mohl stát a dokonce myslím, že jsme došli o kousek výš. Zanedlouho vyjde časopis, kde by mělo být o naší cestě pojednáno, ten časopis se jmenuje Kladno – záporno a najdete ho na www.kladno-zaporno.cz

Tajemný VAD v Karpatech

Byla to věru příjemná tečka, kterou za 31. Wintrovým Rakovníkem spáchalo kladenské V.A.D. Soubor ostatně patří již k inventáři zdejší přehlídky a stal se de facto již třikrát jejím vítězem. Jeho středočeská proslulost došla až tak daleko, že ve své poslední inscenaci *Tajemný VAD v Karpatech* se stal sám sobě tématem – inscenace je totiž v základu o tom, jak kladenský soubor na pouti Karpatami postupně vymýšlí inscenaci podle Vernova *Tajemného hradu v Karpatech* a – aby toho nebylo dost – postupně přichází na to, že do inscenace zařadí právě i vylíčení této pouti. V druhé rovině inscenace pak skutečně sledujeme značně zhuštěnou dramaturgizaci Verna, záměrně naivně zrymovanou (úroveň těchto rýmů je mírně kolísavá, ale verše jako „*Hřebenovky, travery/ mám již k horám averzi*“, jsou skutečně skvostné), která se v závěru protne s rovinou výletu amatérských divadelníků – na kteréžto propojení přichází v průběhu děje Kazimír Lupinec, sužován ve snech káravým hlasem samotného Julia Verna.

Je to věru nelehká struktura, jakési „divadlo o divadle na divadle“, představení, které neustále tematizuje samo sebe, které jakoby samo sebe před námi vymýšlí. Je-li to pro porotce u PC složité aspoň zašmodrchaně zformulovat, dokáží to kladenští na jevišti učinit zcela sdělným a přehledným. Je to chytrý, neotřelý a divadelně mimořádně účinný nápad. A nápad, který je ve struktuře scénáře přesně domyšlen a tvarově docelen. Obě roviny na sebe neustále působivě odkazují a korespondují spolu, propojeny i vypravečským hlasem nejmenované celebrity českého amatérského divadla, která s velkolepě císařským gestem zahajuje i uzavírá představení, jakoby nad ním moudře bděla.

(Drobná kritická poznámka: očekáváme-li – a těšíme se na něj! – celou dobu setkání Vernových postav s herci V.A.D., neproběhne pak pro nás vlastně nijak nápaditým způsobem. A bohužel nezafunguje rozkošný fórek, kdy Dušanovo chrápání v rovině „kladenské“ by se mělo proměnit v řev karpatského med-

věda v rovině „vernovské“.)

I k režii je nutno dodat, že působí obdobně suverénním a dotaženým dojmem – jednotlivé komediální motivy jsou chytře rozehrávány, domyšleny a gradovány k pointě. Jenom jeden příklad za všechny – ve scéně jedné si jen na okraji povšimneme, že Šlukovrbovec má místo pláštěnky stanovou plachtu, tento fakt je při stavbě stanu, když plachta začne scházet, tématem scény následující a celý motiv je dotažen až k nádherné Lupincově pointě „*Když bude pršet, tak si vlez k vám a zmoknu vevnitř*.“ Tato důslednost je jednou z největších devíz kladenských – z principů, které od počátku inscenačně nastolí, dokáží vytěžit téměř maximum, máloco v jejich inscenaci působí náhodným a libovolným dojmem. Jen na konci, v scénách s Gorcem a Orfanikem na hradě, není režie příliš vynalézavá, zbytečně se rozehrává Gorcův vztah k Stille, kterého dějově vlastně netřeba a i herectví se náhle uchýlí k očekávatelné karikatuře.

Na rozdíl od některých textů dřívějších je z jasných důvodů text *Tajemného VADu* zcela nepřenositelný mimo soubor, pro nějž byl napsán. Je to zároveň důkaz, že V.A.D. se dopracovalo zcela svébytné poetiky (která se projevuje i v herectví, o němž řeknu pouze něco zcela nevědeckého: je takové, jaké má být – je jejich.-:)) a nezastupitelného místa na mapě českého divadla. Kdyby byli kladenští rockovou kapelou, pravděpodobně by publicisté už používali slova jako legenda, fenomén nebo kultovní. Já si dovoluji pouze říct, že v případě Wintrova Rakovníka letos vskutku platilo – nejlepší nakonec.

Jan Šotkovský

KRONIKA VČEREJŠKA

No jo no (dále jen NJN). Tak a je to tady. Poslední den, poslední ponocování a zase začne to, co úplně nesnáší. Podávání rukou, polibky, lesklé oči a tak dále. Ovšem, to trochu zasahuji do kompetencí Sibyle. Jak tedy vypadal čtvrtý den na Wintrově Rakovníku 2007?

Velká část soboty byla prožita už po páteční půlnoci. Ironií osudu došlo k tomu, že oprava chyby v brožuře se ukázala jako naprosto zbytečná. Představení Žena v černém shodou okolností totiž skutečně začalo až v sobotu. Původně inzerovaný den, který byl opraven v našem Zpravodaji na pátek, tedy platil. Myslí – li si někdo, že většina ochotnické obce šla spát hned po zmíněném horroru, myslí si špatně. Většina osazenstva Tylova divadla zůstala vzhůru a jala se bavit sama obvyklým způsobem. Zpěvem a tancem. Z intenzity prožitku usuzuji, že ráno v Divadelní restauraci, která se nachází o patro níž, nemuseli klepat řízky, z mléka se stalo máslo a všechny minerální vody přišly o zátky. Síla tlaku je prostě někdy pěkný prevít. Ted' mě napadá, zda by nebylo k věci žádat od provozovatelů slevu na oběd za vykonané výše zmíněné práce. NJN. Na druhou stranu předpokládám, že odvedenou práci pravděpodobně vyvážíly spadlé lustry, popraskané okenice a ucpaný odpad.

Sobotní ráno přivítalo poslední opozdilce s otevřenou náručí. Ptáci zpívali společně s bdícími, přestalo pršet a málokdo ze ctěných občanů rakovnických byl již v tu dobu vzhůru. Byla totiž sobota a to znamenalo, že si naprostá většina místních může dovolit pospat trochu déle oproti běžným dnům pracovním. Utíká jim tak opar nad rakovnickým potokem, poslední zbytky zimy ve formě blýskavého náledí či ranní městská poetika rohlíky zásobovaných obchodů.

Část návštěvníků divadla využila k utišení hladu občerstvení bohatě zásobované mistrem gastronomie Filipem Strejcem, ostatní se rozeběhli po rakovnických restauracích. NJN. Podle dostupných informací se pochlapila především restaurace U Madly, která v ostrém konkurenčním boji rakovnických restaurací útočila plátky masa na malinách či vepřovými nudličkami na nivě. Zdatně jí sekundoval Černý orel výbornou svíčkovou omáčkou. Nezapomenutelným se zřejmě stane výrok hereckého adepta Jakuba Tvrdíka po

zkonzumování nadívaného vepřového řízku. „Jídlo mě učinilo šťastným!“

Výkon divadla V. A. D., který následoval po obědovém intermezzu, jen podtrhl příjemný průběh sobotního dne. Při děkovačce se nadšeně dupalo, pískalo, vykřikovalo a velmi velmi dlouho tleskalo. A byla to odměna zasloužená. Z herců tryskala pozitivní energie přes všechny řady až na balkon. Jednalo se o skutečně kvalitní potravinový doplněk k vyčerpávajícímu a uspávajícímu obědu. Díky vám, kladenští, díky vám, pravím.

NJN. Přišel právě ten okamžik, který mám ze všech přehlídek nejméně rád. Chvilke loučení stojí vždycky za starou bačkoru a určitě je lepší do poslední chvíle na nic podobného nemyslet. Na Hronově občas hrajeme takovou hru na zakázaná slova. Patří mezi ně výrazy jako PRÁCE, ZÍTRA, KONEC či UŽ JEDU. Člověk si občas připadá jako ten chlapík, co padá z desátého patra a ještě před okny v přízemí si říká, že je to dobré. NJN. Přízemí je na dosah a já využívám možnosti se s vámi rozloučit za celou redakci Zpravodaje. Byli jste nám milými čtenáři.

Jan Švácha

Resumé dne č. 6 aneb Jak jsme se vrátili

Kronika zítřka

Haló, haló, hlásí se opět vaše Sybila. Při pohledu do vašich nití (přes Taro-tové karty) jsem zjistila, že jste banda egocentriků a nejvíce vás baví přecíst si, co se stane právě vám. Dobře tedy. Pro dnešek opomenu popis svých drinků a rozbor budoucích divadelních představení, vrhnu se rovnou na to, co vás čeká a nemine.

J. MgA. Š. – nakazí se okolo 16. hodiny hrozným průjemem, který chytne od J. Š. č. 2. J. P. to bude ignorovat a číst si magazín. J. Š. najde oporu v drobné blondýnce v růžovém tričku.

J. „Koko“ K. večer zatančí na baru ve společnosti snědého námořníka. Po druhé hodině ráno po nich bude vyhlášeno pátrání. Leč nebojte. Úraz se jim nestal.

V. „Princenzna“ T. vypije osm Semtexů smíchanou s osmi panáky světlé barvy. Díky tomu pak ve 24 h zarecituje na jevišti Tylova divadla báseň K.H. Máchy. Báseň je strašně dlouhá! Já vím, že všichni tajně V.P.T. milujete, ale... doporučuji raději sejít dolů do KC.

Zde se bude po půlnoci konat tajné mecheche členů semináře „S“, kteří budou vyvolávat duchy svých dalších příznivců.

Po třetí hodině ráno ať si dá pozor M. – Padre – S., neboť bude se svou ženou i dcerou unesen proti své vůli právě na toto sektářské „S“-etkání. Pozor, může se mu stát výrazná událost. Nejsem schopná určit, jestli bude pozitivní nebo negativní. Konkrétně - buď dostane darem svoji sochu v životní velikosti, nebo ale může také sloužit jako model pro její sádrový výlisek – a z toho živý nevyvázne.

Každý člen DS Tyl se setká s P. „černochem“ P., který mu řekne

strašný, ale strašný vtip! Pozor!

Všichni Ondrové se neuvěřitelně opijí a všichni se setkají při společném zvracení na toaletě v 3.34 ráno.

Dívky, které se jmenují Hanka a Julinka se konečně seznámí. Toto seznámení může být osudové. Nebraňte se tomu.

Nezadaní večer najdou svoji životní lásku. Zadaní se strašlivě pohádají kvůli sobeckosti toho druhého (odehraje se po půlnoci) a díky tomu zvýší počet potencionálních volných životních lásek pro nezadané.

O.L.C. dostane opět škytavku.

Studenti a absolventi JAMU utvoří ve 23.30 hlouček, ve kterém budou probírat barvu svých výměšek. Což jim vydrží do 23.58. Na to, že jsou čtyři...nepřála bych si slyšet znovu ty detaily.

Budu raději u vedení DS Tyl, který po 23.hodině začne notně pařit, protože má ty z... z... Wintrovky konečně z krku. Pozor, pít se bude Fernet! Dámy se nezdají.

Obsluha za barem bude večer tančit v rytmu samby a všichni ostatní, kteří ještě nebyli zmiňováni, se notně ztrapní jejich napodobováním. Nebo falešným zpěvem. To přijde v druhé části večera, kdy se kytary ujmou jenom ti, kteří na ni nikdy nehráli. Ach jo. Návštěvníci starší 50 let vydrží pařit až do čtyř do rána. Jen jedna paní půjde domů, protože dávají na Primě její oblíbený seriál.

A ten, o kom jsem do této chvíle nemluvila, se bude chtít stát bubeníkem! Jak toto přání realizuje (realizuje je hned!), si raději nepřejte slyšet.

Ve čtyři ráno dojde toaletní papír. Chodte čurat do kácčka!

Líbá Vaše Sybila, která tu nebyla.

Utajené osobnosti Wintrova Rakovníka

Tiráž

Redakce Zpravodaje: Píše a fotí Honza Švácha, píše Veronika Hendrychová, ostřížím korektorským zrakem nad nimi bdí Anna Rollová, na papír zkušeně vkládá Pavla Zimmermannová. Toto 5. číslo vyšlo 24. března 2007.